

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoP/10/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6821201859
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6821201859.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Jána Auxta, vo veci starostlivosti súdu o maloleté deti: K. K., nar. XX. XX. XXXX a B. K., nar. XX. XX. XXXX, obaja zastúpení kolíznym opatrovníkom Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Revúca, deti rodičov: matka B. R., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom A. XXX/X, XXX XX A., otec Z. K., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom A. XXX/X, XXX XX A., o úpravu práv a povinností rodičov k maloletým deťom, o odvolaní otca maloletých detí proti rozsudku Okresného súdu Revúca č. k. 6P/55/2021 - 36 zo dňa 25. 01. 2022, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Revúca č. k. 6P/55/2021 - 36 zo dňa 25. 01. 2022 vo výroku, ktorým súd uložil otcovi maloletých detí povinnosť počnúc od 15. 12. 2021 prispievať na výživu každého z oboch maloletých detí: K. K., nar. XX. XX. XXXX a B. K., nar. XX. XX. XXXX, mesačne vo výške 80,- Eur, ktoré výživné je otec povinný platiť matke maloletých detí vždy do konca mesiaca, ktorý predchádza mesiacu, na ktorý sa výživné poskytuje a vo výroku o trovách konania p o t v r d z u j e .

II. Žiaden z účastníkov konania n e m á n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie maloleté deti K. K., nar. XX. XX. XXXX a B. K., nar. XX. XX. XXXX, zveril do osobnej starostlivosti matky (výrok I.). Otcovi maloletých detí uložil povinnosť počnúc dňom od 15. 12. 2021 prispievať na výživu každého z oboch maloletých detí výživným vo výške po 80,- Eur, ktoré výživné je povinný platiť matke maloletých detí vždy do konca mesiaca, ktorý predchádza mesiacu, na ktorý sa výživné poskytuje (výrok II.). O zročnom výživnom za dobu od 15. 12. 2021 do konca mesiaca január 2022 vo výške 240,- Eur rozhodol tak, že toto zročné výživné je otec povinný zaplatiť matke maloletých detí v lehote jedného mesiaca od doručenia rozsudku (výrok III.). O trovách konania rozhodol tak, že žiadny z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania (výrok IV.).

Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že rodičia maloletých detí nežijú v spoločnej domácnosti od mesiaca november 2021, pričom od začatia konania otec detí na ich výživu nijako neprispieval. Preto je podľa § 36 ods. 1 a § 65 ods. 2 Zákona o rodine potrebné upraviť výkon rodičovských práv a povinností rodičov rozhodnutím súdu, keďže rodičia sa o výkone týchto práv nedohodli. Na základe zhodného návrhu matky a kolízneho opatrovníka, v súlade so zistením, že starostlivosť o deti vykonáva matka maloletých detí s pomocou svojich rodičov, súd obidve maloleté deti K. K., nar. XX. XX. XXXX a B. K., nar. XX. XX. XXXX, zveril do osobnej starostlivosti matky, prihladajúc pri tom aj na vyjadrenie maloletých detí, že chcú byť zverené do starostlivosti svojej matky. Návrhu otca na zverenie oboch detí, alebo aspoň jedného z nich, do starostlivosti otca nebolo možné vyhovieť, pretože otec detí sa v A., kde maloleté deti chodia do školy, zdržiava iba krátkodobo, a prevažne žije u svojich rodičov v Českej republike, kde otec aj pracuje. Hoci matka aj s maloletými

deťmi býva v dvojizbovom byte spolu so svojimi rodičmi a dvomi súrodencami, tieto do určitej miery stiesnené, podmienky nemožno kvalifikovať ako úplne nevyhovujúce pre výkon starostlivosti o maloleté deti ich matkou. Pre určenie výšky vyživovacej povinnosti povinného rodiča (otca) sú vo všeobecnosti rozhodujúce odôvodnené výdavky a potreby maloletých detí na strane jednej a osobné a majetkové pomery určujúce možnosti a schopnosti povinného rodiča plniť si vyživovaciu povinnosť na strane druhej, pričom platia aj pravidlá, že dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov (§ 62 ods. 2 Zákona o rodine), výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov (§ 62 ods. 5 Zákona o rodine), pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na reálne schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného (§ 75 ods. 1 Zákona o rodine). Z tohto hľadiska z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že otec detí napriek svojim tvrdeniam, že je nezamestnaný, bez príjmu a odkázaný iba na pomoc svojich rodičov, pracuje v Českej republike v automobilovom priemysle, o čom svedčia fotografie z facebookového profilu otca zabezpečené kolíznym opatrovníkom ako aj tvrdenia matky maloletých detí a obyvateľov mesta A. prezentované kolíznemu opatrovníkovi. Otec maloletých detí odmietol súdu poskytnúť dostatočné údaje o svojom zamestnávateľovi a výške príjmu, preto súd vychádzal zo skutočností známych súdu z jeho úradnej činnosti, že základná mzda zamestnancov v automobilovom priemysle v Českej republike sa pohybuje od 20.000,- Kč mesačne a vyššie. Minimálne v takejto sume je preto otec maloletých detí schopný dosahovať pravidelný mesačný zárobok. Prvoradou zákonnou povinnosťou otca je riadne si plniť vyživovaciu povinnosť k svojim maloletým deťom. Obidve maloleté deti pritom dosiahli vek 11 resp. 12 rokov, v ktorom už na pokrytie ich výdavkov minimálne výživné nepostačuje. Preto súd pri určovaní výšky vyživovacej povinnosti otca nevychádzal iba z tvrdení otca o jeho aktuálnej situácii, ale aj z jeho celkových reálnych možností a schopností, a po zohľadnení bežných nákladov a výdavkov oboch maloletých detí primeraných ich fyzickému veku, ktoré u oboch detí sú približne rovnaké, súd určil vyživovaciu povinnosť otca k oboch maloletým deťom vo výške 80,- Eur mesačne (spolu 160,- Eur mesačne) t.j. cca 10 % z predpokladaného príjmu otca na každé z oboch maloletých detí. Takto určené výživné predstavuje zodpovedajúci podiel otca na nákladoch na primeranú výživu maloletých detí v tomto veku so zohľadnením základných potrieb ako sú oblečenie, hygiena, lieky, poplatky za školu a pod., a vychádza zo starostlivého zváženia všetkých okolností, zo zistených základných výdavkov zodpovedajúcich bežným potrebám oboch maloletých detí v závislosti od ich veku ako aj z predpokladaných možností a schopností otca maloletých detí a zohľadňuje aj skutočnosť, že matka sama zabezpečuje osobnú starostlivosť o maloleté deti (§ 62 ods. 4 Zákona o rodine). Bežné výživné v určenej výške je otec povinný platiť počnúc od podania návrhu matkou, t. j. od 15. 12. 2021 vždy do konca mesiaca, ktorý predchádza mesiacu, na ktorý sa výživné poskytuje (§ 76 ods. 1 Zákona o rodine) a to matke maloletých detí. V súvislosti s určením výživného počnúc od podania návrhu (§ 77 ods. 1 Zákona o rodine) ku dňu rozhodnutia súdom vo veci vznikla otcovi povinnosť zaplatiť zročné výživné za dobu od začatia konania do konca mesiaca január 2022. Otec si svoju vyživovaciu povinnosť v tejto dobe neplnil vôbec (svoje tvrdenie o tom, že matke v decembri 2021 poslal sumu 100,- Eur otec nijako nepreukázal), vznikla mu tak povinnosť zaplatiť zročné výživné na obe maloleté deti spolu vo výške 240,- Eur [z toho za polovicu mesiaca december 2021 spolu 80,- Eur na obe deti a za mesiac január 2022 spolu 160,- Eur na obe deti]. Zročné výživné spolu v celkovej sume 240,- Eur súd otcovi uložil zaplatiť v lehote jedného mesiaca od doručenia rozsudku, keďže výrok rozsudku o určení vyživovacej povinnosti otca je predbežne vykonateľný už jeho dorúčením (§ 44 CMP) t. j. bez ohľadu na prípadne podané odvolanie otca. Dlhšiu ako základnú trojdňovú lehotu na plnenie súd otcovi stanovil na základe jeho návrhu, s ktorým matka detí súhlasila. Právo otca stretávať sa s maloletými deťmi súd rozsudkom osobitne neupravoval z dôvodu, že otec detí sa prevažne zdržiava v Českej republike, kde pracuje, a kde by realizácia akokoľvek upraveného práva otca stretávať sa s deťmi bola problematická, keďže maloleté deti žijú pri svojej matke v A.. Vo vopred neurčených časových obdobiach, počas ktorých sa otec detí bude zdržiavať v A., právo otca upraviť potrebné nie je, pretože v A. otec býva v byte svojich rodičov blízko bytu, v ktorom žije matka aj s maloletými deťmi (asi 40 metrov), so svojimi deťmi sa v prípade obojstranného záujmu môže otec detí stretnúť kedykoľvek, pričom matka maloletých detí uviedla, že otcovi nebude brániť v stretávaní s maloletými deťmi, ak deti budú mať o to záujem. Vec právne posúdil v zmysle § 36 ods. 1, § 24 ods. 1, 4, § 25 ods. 2, § 62 ods. 1, 2, 4, 5 §, 65 ods. 1 a 2, § 75 ods. 1, § 76 ods. 1 a § 77 ods. 1 zákona o rodine.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 52 CMP, podľa ktorého žiadny z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak, keďže skutočnosti odôvodňujúce priznanie náhrady trov konania niektorému z účastníkov konania neboli v konaní preukázané (§ 55 CMP).

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie otec maloletých detí, a to v rozsahu určenia vyživovacej povinnosti otca maloletých detí, keď súd výrokom II. určil vyživovaciu

povinnosť otca k maloletým deťom na každé dieťa sumou mesačne vo výške 80,- Eur. V dôvodoch odvolania uviedol, že v súčasnej dobe pracuje ako brigádnik pre firmu AQC CZ s. r. o., Dvůr Králové nad Labem, a zatiaľ jeho zárobok ku dňu 11. 02. 2022 predstavuje čiastku 5.625,- Kč. Žiadal o zníženie výživného na 40,- Eur mesačne na každé dieťa, tvrdiac, že výživné stanovené súdom nie je schopný platiť. Poukázal na to, že ubytovanie v Plzni ho stojí 4.500,- Kč. V odvolaní ďalej uviedol, že pokiaľ je v rozsudku uvedené, že nezaplatil výživné od 15. 12. 2021 do 31. 01. 2022, túto povinnosť si splnil dňa 08. 02. 2022, o čom predkladá kópiu o zaplatení sumy 240,- Eur.

K odvolaniu pripojil fotokópiu listiny, ktorou mienil preukazovať úhradu čiastky 240,- Eur, kde ako príjemca je uvedená matka maloletých detí, čiastka k výplate 240,- Eur, podané na pošte dňa 08. 02. 2022, Dohodu o vykonaní práce uzavretú so spoločnosťou AQC CZ s. r. o. zo dňa 10. 01. 2022 na dobu určitú do 31. 12. 2022 pri počte dohodnutých hodín podľa potreby maximálne 300 v kalendárnom roku, miesto výkonu práce Plzeňsko, výdajový pokladničný doklad od vyššie uvedenej spoločnosti zo dňa 11. 02. 2022, úhrada čiastky pre otca maloletých detí 5.625,- Kč, fotokópia dokladu o ubytovaní v spoločnosti REUS s. r. o., v ubytovni nachádzajúcej sa v Plzni, ktorým preukazuje úhradu od otca maloletých detí ku dňu 07. 02. 2022 čiastky 4.500,- Kč/mesiac ako platba za ubytovanie.

3. Matka maloletých detí v písomnom vyjadrení k odvolaniu otca uviedla, že s odvolaním otca maloletých detí nesúhlasí, nakoľko tento pracuje a je zárobkovo činný a má dostatočný príjem na to, aby si plnil vyživovaciu povinnosť voči maloletým dcéram. S jeho odvolaním v plnom rozsahu nesúhlasí, ona sa stará o dcéry, dcéry sú už veľké, majú svoje potreby, ako je hygiena ošatenie, lieky, školské potreby, strava atď.

4. Kolízny opatrovník maloletých detí v písomnom vyjadrení k odvolaniu otca uviedol, že je toho názoru, že rozsudok súdu prvej inštancie je v najlepšom záujme maloletých detí a nemá voči nemu žiadne námietky. Naďalej zotrváva na svojom názore, že je v možnostiach a schopnostiach otca platiť výživné vo výške 80,- Eur na každé maloleté dieťa. Vo vyjadrení zároveň konštatoval, že otec maloletých detí nemá problém uvádzať nepravdivé údaje ani po poučení súdu o povinnosti uvádzať pravdivé skutočnosti. Otec maloletých detí počas pojednávania dňa 25. 01. 2022 uvádzal, že je nezamestnaný, no sám k odvolaniu doložil pracovnú zmluvu zo dňa 10. 01. 2022.

5. Otec maloletých detí sa k písomnému vyjadreniu matky maloletých detí a kolízneho opatrovníka maloletých detí písomne nevyjadril.

6. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných ustanovením § 65 a § 66 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“) a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

10. Odvolací súd uvádza, že proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie otec maloletých detí, a to v časti týkajúcej sa určenia vyživovacej povinnosti otca k maloletým deťom sumou 80,- Eur mesačne na každé maloleté dieťa, t. j. podal odvolanie proti výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie. Otec v odvolaní žiadnym spôsobom nenamietal vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým obidve maloleté deti boli zverené do osobnej starostlivosti matky (výrok I.), ani v časti zročného výživného za obdobie od 15. 12. 2021 do konca mesiaca január 2022 vo výške 240,- Eur (výrok III.), keď v odvolaní len poukázal na to, že túto povinnosť z rozsudku už plnil, keď dňa 08. 02. 2022 zaplatil matke maloletých detí sumu 240,- Eur. Odvolací súd preto podrobil odvolaciemu prieskumu výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý bol odvolaním otca maloletých detí napadnutý, keď otec maloletých

detí namietal jeho nesprávnosť a navrhoval určiť vyživovaciu povinnosť otca k maloletým deťom na každé dieťa čiastkou 40,- Eur mesačne. Rovnako súd podrobil odvolaciemu prieskumu aj závislý výrok o trovách konania, o ktorých súd prvej inštancie rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Matka maloletých detí ani kolízny opatrovník maloletých detí proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie nepodali.

11. Na základe podaného odvolania otcom maloletých detí proti rozsudku súdu prvej inštancie po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vo veci na základe vykonaného dokazovania v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval skutkový stav veci správne, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje, pričom súd prvej inštancie vykonal vo veci na základe zisteného skutkového stavu správne právne posúdenie, pričom dôkazy súd prvej inštancie vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, keď odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. Otec maloletých detí, ako odvolateľ, v podanom odvolaní neuviedol žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé vyvolať zmenu či zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Vo veci neboli naplnené procesné predpoklady dopĺňovať dokazovanie, prípadne nariaďovať odvolacie pojednávanie zo strany odvolacieho súdu. S prihliadnutím na odvolanie otca maloletých detí odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie otca maloletých detí nie je dôvodné a nemožno mu vyhovieť. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje v celom rozsahu za vecne správne. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok.

12. S poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP považuje odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny ako vo výrokovvej časti, tak aj v časti odôvodnenia, zároveň v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie rozhodol vo veci návrhu matky maloletých detí, ktorým sa domáhala úpravy rodičovských práv a povinností k maloletým deťom, na základe dostatočne zisteného skutkového stavu, pričom pri rozhodovaní súd správne prihliadol predovšetkým na záujem maloletých detí a dospel k správny skutkový aj právny záverom. Námietky otca maloletých detí obsiahnuté v odvolaní, keď namietal, že nie je v jeho schopnostiach poskytovať na výživu maloletých detí súdom určené výživné na každé dieťa v čiastke 80,- Eur, nepovažoval odvolací súd za odôvodnené, keď odvolateľ neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé ovplyvniť alebo zvrátiť výsledky doterajšieho dokazovania. Za takúto novú skutočnosť nemožno považovať ani otcom tvrdenú vykonávanú prácu na základe Dohody o vykonaní práce zo dňa 10. 01. 2022 a výdavkový pokladničný doklad zo dňa 11. 02. 2022, z ktorého vyplýva úhrada sumy v prospech otca maloletých detí vo výške 5.625,- Kč s prihliadnutím k tomu, že otec maloletých detí v konaní pred súdom prvej inštancie uvádzal, že je nezamestnaný od mesiaca december 2021 odišiel do Českej republiky, kde žije v meste Plzeň u svojich rodičov, tvrdiac, že nič nevlastní, nemá žiadny príjem ani výdavky, hľadá si prácu a len občas si privyrobí brigádnicke ako pomocník na stavbách. Z predloženej doklady vyplýva, že otec nepracuje v riadnom pracovnom pomere, keď z predloženej dohody vyplýva rozsah práce podľa potreby maximálne 300 hodín v kalendárnom roku, teda u otca nedošlo k žiadnej zmene pomerov v porovnaní so stavom, keď o veci rozhodoval súd prvej inštancie. Vzhľadom k tomu, že v konaní pred súdom na pojednávaní dňa 25. 01. 2022, na ktorom bol otec osobne prítomný, vypovedal, že býva v Českej republike v Plzni u svojich rodičov, nemožno tvrdenie otca v odvolaní, že je ubytovaný v Plzni, kde za ubytovanie platí 4.500,- Kč, považovať za takú zmenu pomerov u otca, ktorá by bola spôsobilá vyvolať zmenu rozhodnutia, keďže otec býval u svojich rodičov, a teda aj v prípade existencie tvrdeného nákladu v súvislosti s ubytovaním na ubytovni je tento náklad otca nespôsobilý na zohľadnenie pri určení vyživovacej povinnosti otca k maloletým deťom. Odvolací súd v plnom rozsahu poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie vo vzťahu k určení vyživovacej povinnosti otca, predovšetkým na bod 11. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie a z dôvodu, že otec maloletých detí neposkytol súdu dostatočné údaje o svojom zamestnávateľovi a výške príjmu, súd prvej inštancie správne pri vyhodnotení možností a schopností otca dosahovať príjem vychádzal zo skutočností známych súdu z jeho úradnej činnosti, že základná mzda zamestnancov v priemysle v Českej republike sa pohybuje od 20.000,- Kč mesačne a vyššie a minimálne v takejto sume je otec maloletých detí schopný dosahovať pravidelný mesačný príjem, pričom odvolací súd zdôrazňuje skutočnosť, otec maloletých detí pracoval v minulosti niekoľko rokov (9 rokov) v Českej republike v spoločnosti Panasonic, kde zarobil 30.000,- až 32.000,- Kč mesačne a ktorá skutočnosť rovnako nepochybne preukazuje schopnosť otca dosahovať pravidelný príjem vo výške, z ktorej je schopný prispievať na výživu maloletých detí na každé dieťa sumou 80,- Eur mesačne,

pričom odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie poukazuje na to, že prvoradou zákonnou povinnosťou otca je plnenie si vyživovacej povinnosti k maloletým deťom riadne. S prihliadnutím na vek maloletých detí je určené výživné súdom prvej inštancie na minimálnej hranici výživného, ktoré reálne môže pokrývať potreby maloletých detí aj s prihliadnutím na osobnú starostlivosť a rozsah vyživovacej povinnosti matky k maloletým deťom. Vyhodnotiac už vyššie uvedené preto odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie pri určení vyživovacej povinnosti vychádzal z reálnych možností a schopností otca maloletých detí plniť si svoju vyživovaciu povinnosť tak, ako to už bolo špecifikované vyššie, pričom s prihliadnutím na jeho možnosti a schopnosti (predchádzajúce pracovné činnosti, vek a zdravotný stav) je otec schopný bez ujmy na svojej vlastnej výžive poskytovať výživné na každé maloleté dieťa čiastkou 80,- Eur mesačne, ktoré výživné je nevyhnutné pre zabezpečenie najzákladnejších potrieb maloletých detí, berúc do úvahy ich vek a potreby maloletých detí zodpovedajúce tomuto veku. Plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom, ktoré sú na ich výživu i celkovú starostlivosť úplne odkázané, je jednou zo základných povinností každého rodiča, pričom každý z rodičov, t. j. aj otec maloletých detí, je povinný venovať všetky svoje sily dôslednému zabezpečeniu výživy detí, a to bez rozdielu a bez ohľadu na to, či s deťmi žije alebo nežije v spoločnej domácnosti, pretože každé dieťa má právo na vytvorenie čo najpriaznivejších podmienok pre svoj zdravý rast a vývoj. Je potrebné zdôrazniť, že otec maloletých detí od doby, ako bola určená jeho vyživovacia povinnosť k maloletým deťom, sa o maloleté deti osobne nestará, tieto sú v osobnej starostlivosti matky, preto je jeho povinnosťou podieľať sa na zabezpečení ich potrieb aspoň primeraným výživným. Keďže odvolací súd preskúmaním veci dospel k rovnakému názoru ako súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní, že je v schopnostiach a možnostiach otca prispievať na výživu maloletých detí výživným na každé dieťa v sume 80,- Eur mesačne, pričom takéto výživné je zároveň nevyhnutné na zabezpečenie potrieb maloletých detí a je zároveň v záujme maloletých detí určenie takéhoto výživného, odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok v časti určenia vyživovacej povinnosti otca k maloletým deťom potvrdil postupom v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP, keďže odvolací súd dospel k názoru, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil pri konštatovanom zistenom skutkovom stave a jeho rozhodnutie je vecne správne.

13. Rovnako vecne správne rozhodol súd prvej inštancie aj o trovách konania, preto odvolací súd aj tento závislý výrok potvrdil, keďže súd prvej inštancie rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania s poukazom na ust. § 55 a § 52 CMO.

14. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol s poukazom na ust. § 396 ods. 1 CSP, ust. § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko nebol dôvod na postup ustanovenia § 55 CMP.

15. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel' musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťel'om fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťel'om právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel' v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolaťel' domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).